

ФАНИ ПОПОВА—МУТАФОВА

ХРИСТО БОТЕВЪ

ДРАМАТИЧНИ КАРТИНИ

(По Захарий Стояновъ, Мих. Димитровъ,
Ив. Клиначаровъ, Д. Страшимировъ)

Свѣтлината на зората бавно очертава предметитѣ въ една запусѣла воденица: нѣколко сандѣчета, единъ счупенъ столъ, прашна лавица съ книги, въ единъ жгълъ купчина слама, кждето една личатъ две свити въ снѣнъ тѣла. Вихърътъ блѣсва вратата и снѣгътъ посипва прага. Василь става, протѣга ржце, отправя се къмъ прага, взима снѣгъ и търка съ него лицето си. Прави нѣколко упражнения, за да се сгрѣе. Запѣва. Става все по-свѣтло, бурята полека затихва.

Христо (понавдига се отъ сламата, наблюдава другаря си). Ти си билъ за владика, бе дяконе! Жалко, че си се разкалугерилъ! Сега щѣше да стоишъ на топло въ нѣкоя соба на Зографския манастиръ, край вуйча си. . . . Я не да мръзнешъ тука като куче. Какво? Та и кучетата избѣгаха отъ тоя студъ! Само ние се държимъ още!

Василь. И ти си билъ за ученъ, за даскалъ, за докторъ, младо момче! Баща ти те знае, че учишъ медицина въ Москва, а ти тукъ изследвашъ паяжинитѣ на запусѣлитѣ воденици. . .

(Христо скача, измива се съ снѣгъ, почва борба съ другаря си, за да се сгрѣятъ).